

Bijna was in de jaren vijftig Prinsengracht 263, het onderduikadres van de familie Frank,

finaal met de grond gelijk gemaakt. Na het vertrek van het conservenbedrijf van Otto Frank uit het voorhuis, wilde

de nieuwe eigenaar, confectiebedrijf Berghaus, het hele blok tot aan de Westermarkt vervangen door een modern fabriekspand. De in 1957 opgerichte Anne Frank Stichting voorkwam dat op het nippertje, nadat in 1955 een Amerikaanse verfilming van Anne Franks dagboek haar wereldberoemd had gemaakt.

Verering van speciaal zijn dochter was echter wel het laatste wat Otto Frank wilde. Hij wilde de waanzin van de rassenhaat aan de kaak stellen, allereerst voor haar eigen generatie. Het Anne Frank Huis, geopend in mei 1960, moest dus vooral een internationaal ontmoetingscentrum voor jongeren worden. Van daaruit is het steeds meer vormingscentrum en later

actiecentrum tegen alle onrecht in de wereld geworden, waarbij Anne Frank en haar specifieke situatie en die van haar lotgenoten wel eens uit het zicht dreigden te verdwijnen – althans voor de medewerkers, niet voor de vooral Amerikaanse bezoekers. Nu zoekt het (sterk uitgebreide) Anne Frank Huis een nieuwe balans: minder zendingsdrang, meer museum, maar geen 'Anne-tempel', en wel tegelijk een plek waar morele dilemma's over het omgaan met verschillen tussen groepen mensen (nu in meer vragende vorm) bespreekbaar worden gemaakt.

Mooi is dat intussen de vele interne conflicten sinds 1957 niet worden weggemoffeld,

maar genuanceerd besproken. Soms zelfs licht geamuseerd. Dat maakt ondanks alles dit degelijke boek verre van zwaarwichtig.

Peter-Paul de Baar

Jos van der Lans & Herman Vuijsje,
Het Anne Frank Huis.
Een biografie, Uitgeverij
Boom, ISBN 9789085069393,
€ 24,50.